

Bu Rüyanın Bir Rüya Olduğunu Söylemeyin Bana

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ekim 2024

“Ben ucuz bir romandım. Hayır, kötü bir edebiyatın bile bir gerçekliği vardır: Can sıkıcı gerçeklikleri bile benden gerçektir.

Ben yoktum; hatta ben yokum, olmadım diyemeyecek bir yerdeydim; kelimeler bile yan yana gelerek beni tanımlamak istemezlerdi.

Ne olurdu benim de kelimelerim olsaydı; bana ait bir cümle, bir düşünce olsaydı.

Binlerce yıldır söylenen milyonlarca sözden hiç olmazsa biri, beni içine alsaydı!”(Alıntı)

Düşlerim metruk.

Metruk ve nazenin göğün temennisi bir iklimim ben içimde derlediğim duygulardan nemalanan şiirlerle ve yazılarla örülü hayatım.

Yüreğimi ihya ve de ihbar ediyorum ki canım daha çok yanmalı ve tahakküm altında geçen ömrüme rağmen hür irademle yazıyorum ben şiirlerimi ve yazılarımı.

Kapkaça uğramış bir hayatım ve çalınmış hayallerimin ardından uzun bir süre kendime gelemedim ve kendime geldiğimde artık her şey için çok geçti ve içimde ansızın hâsıl olan bir dürtü:

Pekişen hasretim ama kendime.

İnsan sevgim ve dönüşümlü birileri benden nefret edebilirken ve ansızın ruhuma düşen tohum:

Ben de nefret etmeliydim kendimden.

Ve ettim de.

O gün bu gündür kendimi ve gerçeklerimi ve gerekçelerimi arıyorum ve nihayetinde de buldum. Neyi mi?

Kendimle şakalaşmayı becerdiğim günlere duyduğum özlemlerle kendime olan düşkünlüğüm ve kendime

olan uzaklığım ve işte hulasası duyguların bense kibirli bir el yazısından çok fazlasıyım en çok da alın yazıyla istişare ediyorum gün ve gece ve uzlaşsam da uzlaşmasam da kendimle sihirli bir d/okunuşla kendimi düz beyaz sayfaya seriyorum ve ruhumun üstünden silindir gibi geçsin diye de kalem coşkuyla ve umutla yazıyorum.

Dur durak bilmeden yaşadım ben.

Üstüne üstük yanlış duraklarda indim.

Ve durakladım nereden baksanız onar yıllık periyotlarla hayli şeyi de savsakladım ve kâh kendime yenildim kâh hayata ve defalarca düştüm de yere ama bir şekilde yerimden defalarca kalkıp başım dik kaldığım yerden devam ettim hayata.

Bir geçişi olmaz mı o periyotların ve verdiğim uzun aralıklı esler.

Bir sus payı söylem bildim ben sessizliğimi.

Bana bildiren biri vardı.

Benim de bildiklerimi O'na söylediğim ve de içimden geçenler ve duygu familyasında balta girmemiş ruhumun her zerresinden çaldım ben kendimden çalınmış hayallerimin üstün bardak bardak şiiir içtim ve yeni baştan hayaller kurdum.

Kurumlanmıyorum.

Kırklıyorum belki acılarımı.

Sırtmıyorum.

Sızılmıyorum.

Sırtımı sıvazlayanlar pek yok.

Yüreğimi çalanlar bir var bir yok.

Bense kimsenin yüreğinin peşine düşmedim varsa yoksa içimde saklı o mevsim ve yüzlerce sayfadan oluşan nesir.

Nasırlaşmış yüreklerin yakınından dahi geçmem üstelik onlar her ne kadar hatırşinas ve sevgi dolu olduklarını söyleseler de inanmam.

Gerçi hep de inandım insanlara ve her yüreği sağdıçım bildim solumsa doldu ve taşıtı.

Taşkın m/eziyetleri var insanların bir arpa boyu yol almadığıma inandığım.

Belki de kendini arpa ambarında sanan tavuk gibi gagaladığım ve işte içimdeki o resmigeçit.

Duygular familyasından uzandığım bir sürü iklim ve istifli duygu.

Bense bir ömür duygularımın röntgenini çektim öncesinde resmini çekmiş olsam da detaylara haiz değildim ve işte yazmaya başladığım ilk gün itibari ile köşeli kocaman bir parantez açtım her güne her gece.

İçim tkiş tkiş.

Dışım sa buruşuk.

Ortayı bulamadığım bir hayat.

Ortaladığım bir aç belki de sözcüklerimin acı çektiği ve işte ne zamanki onları bir bir hizaya sokayım her biri nasıl da mutlanıyor bense içimdeki çocukla halay çekiyorum sözcüklerden bazen harman dalı oynuyoruz artık aklınıza ne gelirse.

Çalgı.

Çengi.

Çirkin olan hiçbir şey yok ruhumda ve yüzümde ve dışımda da.

İsmim aydınlık alnim da bazen çamur bulanıyor bir yerlerden bazense taşlar atılıyor kafama bense ekmek uzatıp onlara benzemediğimi bizzat gösteriyorum ve yere attıkları ekmeği bir koşu alıp üç defa öpüp de başıma koyduğum doğrudur elbet Allah'tan af dilediğim onlar adına.

Çıkan af yasalarından nasiplenen pek çok katil ve hırsız var ve de vatan haini.

Ama Allah'ın Adalet Terazisi hep doğruyu tartıyor ve hüzünlü yüreğimi bilen yine O gerçi asla beddua etmiyorum canımı yakanların ardından ama ahımı duyuyor Yaratan ve mazlum yüreğime rahmet yağdırıyor bazense gökten nur yağarmışçasına gözlerimi dikiyorum gök kubbeye ve Rabbimin ne kadar yakınımda olduğunu hissediyorum.

Ateş olmayan yerden de duman çıkıyor ve içime bir kıvılcım düşüyor derken bir tane daha ve adak adıyorum her gece ve atağa geçiyor ruhum yeter ki batağa düşmeyeyim ve iftiraya uğramayayım diye dua ediyorum...

Hiç olmadığım kadar mutlu ve özgürüm artık.

Hiç olmadığım kadar da seviyorum kendimi.

Sırdaş iklimlerden birine derken bir diğerine sekiyorum ve çocuk kalbimle alkış tutuyorum yıldızlara.

Nemalandığım pek çok kehanet var mesela mutluluğun ve cennetin içimde saklı olduğu gerçeği...

Bakınız; kehanet dedim ama gerçek olduğunu da öğrendim artık sonunda ve mutluluğun bir rivayet olmadığına da artık kanaat getirdim.

Bazen sessiz.

Bazen cebbar.

Bazen inanılmaz dağınık.

Bazense derli toplu.

Neyin neye denk düştüğünü bir şekilde tahayyül ediyorum ve işte kaderimle ve kederimle el sıkıştığımın da ispatıdır yazdıklarım ve yazacaklarım çünkü ben bir kâhinim bazen benim bile kendimi şaşırttığım...

Sahi, gülümsemeyi benim gibi hak eden biri daha var mıdır ve de çalınmış hayallerimin ardından yenilerini hayal ettiğim...

Biraz sonra uyanacağım bu rüyanın bir rüya olduğunu da sakın söylemeyin bana.